

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
 μέ τήν κυρίαν Φασουλῆ.

Κα. Μὰ δὲν μοῦ λές, κύρ Φασουλῆ, γιατί' εἶσαι ἄνω κάτω;
Κος Μπάλ κοστούμ' στὸ σπῆτι μου θὰ δώσω τῷ Σαββάτῳ.
Κα. Τί λές, καλέ;
Κος. Νὰ σε χαρῶ κι' ετοίμασε τὸ σπῆτι.
Κα. Θαροῶ πῶς εἶσαι, ἄνδρα μου, γιὰ τοῦ Δρομοκαίτη.
Κος. Ὁ γρήγορα, κυρία μου, χωρίς καιρὸ νὰ χάνης,
 ἕνα κουστοῦμι κόμ ἰλ φὸ προσπάθησε νὰ χάνης.
 Θὰ κάμω μπάλκο κοστούμ' ὅπου θὰ εἶναι φρίκη.
Κα. Ποραπολὺ μοῦ τῶριξες εἰς τὸ κουβαρνταλῆκι.
Κος. Εἶναι καιρὸς, κυρία μου, 'στὸν κόσμον νὰ φανοῦμε
 καὶ ὄπω; πρέπει ἄνθρωποι τοῦ κόσμου νὰ γενοῦμε.
 Ἄρκει ἀφόρητος ζωὴ τοσαύτης ἀφανείας,
 εἶναι καιρὸς νὰ ἐμβῶμεν ἐντὸς τῆ; κοινωνίας,
 νὰ κάμωμεν, νὰ δείξωμεν, νὰ ζήσωμεν ὀλίγον,
 νὰ παίξωμεν τὸ πρόσωπον ἀρχοντικῶν συζύγων,
 ν' ἀναμιχθῶμεν εἰς χοροὺς καὶ γεύματα μεγάλα,
 ν' ἀνοίξῃ πιά εἰς τοὺς καλοὺς καὶ ἡ 'δική μας σάλα,
 νὰ ἔρχεται 'στὸ σπῆτι μας καθένας ντιλικάτος,
 νὰ δείξωμεν μέ τοὺς χοροὺς πῶς εὐτυχεῖ τὸ κράτος
 καὶ ὅτι τὸ περίσσευμα ψευδῆς δὲν εἶναι κλάνη
 μ' ὄσα κι' ἂν λέγονται γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη.

Καιρὸς ν' ἀκολουθήσωμεν τὸν ἕνα κι' ἄλλον τύπον,
 καιρὸς νὰ ρίψωμεν μικρὰν τῆ; προστυχιάς τὸν ρῦπον
 καὶ ν' ἀποδείξωμεν κι' ἐμεῖς μ' ἕνα σπουδαῖον μπάλκον
 πῶς ζῶμεν καὶ κινούμεθα κι' ἐσμὲν ἐκ τῶν μεγάλων.
 Δὲν ὑποφέρω τὴν ζωὴν τῆς ἀφανείας πλέον,
 ἐπιθυμῶ ν' ἀναμιχθῶ μετὰ τῶν βασιλέων,
 μέ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, μέ ὄλους τοὺς μεγάλους,
 μέ τὸν Τσιγγρό, τὸν Μονθολών, τὸν Μπίτσοφ καὶ τοὺς
 Ἐπιθυμῶ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην, [ἄλλους.
 τὰς παννυχίδας, τοὺς χοροὺς, τὴν μέθην, τὴν κραπάλην,
 τὴν Ἀγγλικὴν, Αὐστριακὴν καὶ τὰς λοιπὰς πρεσβείας,
 τὰ κόρτε καὶ τοὺς ἔρωτας καὶ τὰς ἐργολαβίας.
 Πολὺ ὡς τώρα ἔζησα ὡς ἀφανῆς Πληβεῖος,
 αὐτὴ δὲν λέγεται ζωὴ, αὐτὸς δὲν εἶναι βίος,
 ἄς λείψῃ τὸ χασμούρημα κι' ἡ μοναξιά ἡ τόση,
 εἶναι καιρὸς τῆ μύτη του καθένας νὰ σηκώσῃ.
 δὲν θέλω πιά νὰ φαίνομαι 'στὸν κόσμον κακομοίρης,
 θεοσεβῆς, ἐνάρετος, ἀρχαῖος νοικοκύρης,
 ἡ ἄνθρωπος ἐλεεινὸς ἐντίμου χαρακτήρος
 καὶ πρόστυχος κι' ἀνάξιος ἱκότης τοῦ Σωτήρος.
 Πρέπει νὰ δείξω πιά κι' ἐγὼ εἰς τὰ ἕψηλά παλάτια

πῶς δὲν ἐτῆρα τὸ σταυρὸ μανάχα γιὰ τὰ μάτια,
ἀλλὰ πῶς ἤμουν ἄξιος τοιούτου παρασήμου,
καθὼς καὶ σύ, κυρία μου, ποῦ κάθεσαι καρσί μου.
Μᾶς φθάνει πλέον τῆς τιμῆς καὶ ἀρετῆς ἡ ψώρα,
τί προκοπὴ μᾶς ἔφερε τὴν ἴδαμε ὡς τώρα.

Κα. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κύρ Φασουλῆ κι' ἐγὼ τὰ ἴδια θέλω
κι' ἐγὼ κοστούμια λαχταρῶ χρυσᾶ νὰ παραγγέλλω
κι' ἐγὼ, καυμένε, λαχταρῶ γιὰ σουαρέ καὶ μπάλω
καὶ θέλω ποῦδρα 'στὰ μαλλιά ὀλόχρυση νὰ βάλω,
νὰ γίνω Αὔρα, Λαλαρούκ, ἢ ποιμενὶς ὠραία,
ἢ Πομπαδούρ, Μανὼν Λεσκῶ καὶ Ἰουδιθ Ἑβραία,
ἢ τῆς Σαλφούς τὸ πρόσωπον νὰ παίξω τῆς Λεσβίας
καὶ μὲ τὸν Χάγγαρ νὰ πηδῶ τῆς Ἀγγλικῆς Προσβείας,
ἢ μὲ τὸν Γάλλο τὸν Λεφέρο καὶ μὲ τὸν Κρατσουλέσκο
κι' ἀλαμπρατσέτα μὲ αὐτοὺς νὰ βγαίνω εἰς τὸ φρέσκο.
'Απῆδησα νὰ ζῶ ζωὴ ἀθλίαν καὶ μονήρη
μὲ σένα τὸν ἐνάρετον, μὲ σὲ τὸν κακομοῖρη
κι' ἄνθη μακρὰν σου ἤθελα νὰ δρέψω καὶ ναρκίσσους
εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς φαιδρούς κι' εὐώδεις παραδείσους
καὶ ν' ἀκουμβῶ 'στὸν κύριον Σεϊφουλλάχ ἐπάνω
καὶ εἰς τοῦ Μπέη Φερειδδοῦν τὸ στήθος ν' ἀποθάνω.

Κος. Δόξα νὰ ἔχη ὁ θεός, ξύπνα καὶ σύ, καυμένη
καὶ μεστεφίνουσαι σταυροῦς τὸ μέλλον μᾶς προσμένει.
'Ας σὲ ἰδῶ καὶ μιὰ φορὰ νὰ γίνης ὅλη χάρις,
ἄς σὲ ἀκούσω Γαλλικὰ ὀλίγα νὰ παρλάρῃς,
ἄς σὲ ἰδῶ εἰς γεύματα καὶ παννυχίδων κόμους
μὲ τοὺς βραχιόνας γυμνοὺς, μὲ γυμνωμένους ὤμους,
μὲ ντεκολτέ, μὲ κοστούμει καὶ μὲ καρὲ ἀκόμα,
μὲ ξεβαμμένα μάγουλα καὶ μὲ βαμμένο στόμα,
ἄς σὲ ἰδῶ φρενὸληπτον, σφριγῶσαν πρὸς κραιπάλην
καὶ κλίνουσαν ἐρατεινῶς εἰς πρέσβεως ἀγκάλην,
ἄς σὲ ἰδῶ νὰ ξεψυχᾷς γιὰ σουαρέ καὶ μπάλω,
νὰ θέλῃς νὰ γενῆς μαμμᾶ καὶ μὲ κανέναν ἄλλο
καὶ τότε πλέον θὰ εἰπῶ καταφιλῶν τὸν μούλον:
«νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, τὸν ταπεινόν σου δούλον.»

Κα. Ἐμπρὸς λοιπόν, κύρ Φασουλῆ, νὰ κάμωμεν προσκλήσεις.

Κος. Θὰ προσκληθῆ κι' ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης,
θὰ προσκληθοῦν καὶ τὰ κλεινὰ τοῦ Ὑπουργείου μέλη,
οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
θὰ προσκληθοῦν καὶ Ράλληδες, Λεβίδια, Καραπάνοι
κι' ὀλόκληρος ὁ Σύλλογος μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
Λοιποῦμαι μόνον, μὰ σὲρ φάμ, ποῦ εἰς αὐτὴ τὴν ὥρα
μᾶς ἔφυγε ἡ Γκέρσεῦ κι' ἡ Γκαλουλέῦ τώρα
καὶ δὲν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τῆς ἰδῶ 'στὸν μπάλω
καὶ γιὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλὸ τὰ πρέποντα νὰ ψάλω.

Κα. Εἶναι μικρὸ τὸ σπῆτι μας καὶ δὲν θὰ τοὺς χωρέσῃ.

Κος. Θὰ προσκληθοῦν διὰ λαχνοῦ καὶ σ' ὅποιον κλῆρος
ἐκεῖνος μόνον θὰ ἔλθῃ 'στὸ κοστούμει, ἀλλέως [πέση
κανένας δὲν θὰ προσκληθῆ ἐκτὸς τοῦ βασιλέως.
'Ἐτσι τὸ κάνει κάποτε καὶ ὁ Θεοδορίδης.

Κα. Τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν δὲν πρέπει νὰ παρίδῃς.

Κος. Αὐτὸ, μαντάμ, θὰ προσκληθῆ κι' ἂν δὲν τοῦ πέση

Κα. Καὶ πῶς θὰ γίνῃ ἡ πρόσκλησις; [κλῆρος.

Κος. Θὰ γίνῃ ἰδιοχείρως.

Κα. Καὶ θὰ γραφῆ 'στὸ Γαλλικόν;

Κος. Βλακώδεις ἐρωτήσεις...

πλὶ γκραντ' οννέο καὶ τὰ λοιπὰ ποῦ γράφουν 'στὰς
[προσκλήσεις.

'Ἄλλ' ὅμως σῆκω 'γρήγορα καὶ κάμει μάνι μάνι
γιατὶ τὸ ἄλλο Σάββατον ἐντὸς ὀλίγου φθάνει
καὶ φρόντισε τὸ σπῆτι μας ὀλίγον νὰ μαζέψῃς
διότι ἀπὸ αὐριον θ' ἀρχίσουν ἐπισκέψεις
καὶ τὰς δεούσας δι' αὐτὸ κατὰβαλε φροντίδας,
ἐγὼ δὲ τρέχω 'γρήγορα εἰς τὰς ἐφημερίδας
νὰ κάμω ἀπὸ σήμερα ρεκλάμα γιὰ τὸν μπάλω...

Κα. Κὲ ζέ βου ζέμ, μὸν σὲρ μαρί...

Κος. Γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω.

Κα. Ὁρεβουάρ...

Κος. Ἄντιέ, μὰ φάμ καὶ τὸ κοστούμει ράψε
καὶ φώναξε τὴν Περικλῆκαὶ τὰς προσκλήσεις γράψε.

Παῖσις τοῦ Σταυροπούλου,
Δημοτικῶ Συμβούλου.

Ἐκφράζομεν παράπονα κατὰ τῶν Ἀνακτόρων,
διότι τὸν Σταυροπούλου, τὸν φίλον δικηγόρον,
ὅστις ὑπερασπίζετο τὰ δίκαια τοῦ θρόνου
καὶ πᾶσαν του ὑπόθεσιν πρὸ οὐκ ὀλίγου χρόνου,
τὸν ἔπασαν ἐξαφνικὰ χωρὶς νὰ τὸ προσμένῃ,
διότι 'στοῦ Φιλήμονος τὸ κόμμα ἐφωρόθη
καὶ εἰς τὴν διαδήλωσιν τὸν εἶδαν νὰ πηγαίνῃ
καὶ ὡς ἐκ τούτου τῆς Αὐλῆς ἡ εὐνοια ἐχρίθη.

Πιστεύομεν τὸ ζήτημα πῶς θὰ λυθῆ, ἀλλέως
εἰς σχέσεις δὲν θὰ εἴμεθα μετὰ τοῦ βασιλέως
κι' οὔτε ποτὲ μὲ τὴν Αὐλὴν θὰ ἔλθω σὲ κουβέντα
ἐνόσφ εἰς τὴν θέσιν του δὲν ἰδῶ τὸν πανθέντα.

Ἐβγῆκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας πούναϊ κοντὰ 'στοῦ Ξύδη,
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
Πρὸς τοῦτοις δὲ θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημείον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.